

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาถือเป็นกระบวนการหนึ่งของสังคมที่มุ่งให้คนใช้ชีวิตที่ดี มีความสุข สร้างคนให้มีรากฐานพัฒนาการทั้งความรู้สึก หัตถ์คดี ตลอดจนทักษะความสามารถต่าง ๆ และการเผชิญกับปัญหาและเหตุการณ์ให้ลุล่วง แต่สภาพปัญหาการศึกษาปัจจุบันในประเทศไทยยังมีปัญหามากมาย โดยเฉพาะการศึกษาในระบบโรงเรียน เช่น การจัดการศึกษาไม่สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของชุมชนที่แตกต่างกัน และไม่บรรลุเป้าหมายของการศึกษาอย่างแท้จริง เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องแก้ไขเนื่องจากเป็นจุดอ่อนที่ทำให้การศึกษาโดยคุณภาพ นอกจากนี้จากสภาพประชากรไทยมีอัตราเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนปัจจุบันมีจำนวนมากกว่า ๔๔ ล้านคน มีผู้เรียนในระบบโรงเรียนทุกระดับชั้นประมาณ ๒๐ % ของประชากรทั้งหมด ส่วนที่เหลือนอกนั้นส่วนใหญ่จะจัดกระจายอยู่ในชนบท และมีจำนวนไม่น้อยที่ไม่เคยได้รับการบริการด้านการศึกษาเลย ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาใหญ่ของรัฐ รัฐพยายามขยายการศึกษาออกไป แต่ก็มีข้อจำกัดหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งค่านงบประมาณ ทำให้ไม่สามารถขยายการศึกษาให้ทั่วถึงประชากรทั้งประเทศได้ จึงมีความจำเป็นต้องจัดให้มีการศึกษานอกระบบโรงเรียนเพื่อจะช่วยให้ผู้ที่ไม่เคยเข้าเรียน รวมทั้งผู้ที่ต้องออกจากโรงเรียนกลางคัน จะต้องไม่ถูกทอดทิ้งและปล่อยให้พัฒนาตนเองตามยถากรรม และยังสามารช่วยผู้ใหญ่ที่ออกจากโรงเรียนแล้วได้มีโอกาสเล่าเรียนได้ตลอดไป ดังนั้นรัฐจึงได้จัดหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่ชนโดยอาศัยสถานที่ห้องเรียนที่มีอยู่แล้วและวางนโยบายการศึกษาเน้นที่จะให้การศึกษาที่สามารถสนองความต้องการของประชาชน เป็นประโยชน์ต่อสังคมในชนบทและยังสามารถแก้สภาพปัญหาการศึกษาในระบบโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพด้วย

ปฐุม นิคมานนท์, การศึกษานอกระบบโรงเรียน (กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่ และการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิไล ประสานมิตร, ๒๕๒๒), หน้า ๒๐.

การศึกษาคู่ใหญ่เป็นการสอนให้ผู้ใหญ่หรือผู้ที่ไมรูหนังสือให้อ่านออกเขียนได้ และมุ่งสร้างทัศนคติที่ดีต่อระบบการปกครองซึ่งส่งผลถึงความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ นอกจากนี้ยังมุ่งสอนวิชาชีพเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการประกอบอาชีพ เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ ถ้ามองในแง่การศึกษาสืบเนื่อง (Continuing Education) ก็จะเห็นว่า การศึกษาคู่ใหญ่เปิดสอนในชั้นที่มีหลักสูตรสายสามัญเทียบเท่าชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖, มัธยมศึกษาปีที่ ๓ และมัธยมศึกษาปีที่ ๕ เช่นเดียวกับโรงเรียนภาคปกติ

การศึกษาคู่ใหญ่ในขณะนี้ เป็นลักษณะของการแบ่งงานกันทำ ช่วยกันทำจากหลายหน่วยงาน ทั้งสถาบันของรัฐบาลและเอกชน การให้ความรู้แก่เยาวชนและประชาชนนอกโรงเรียนมีทั้งทางตรงและทางอ้อม สถาบันที่จัดกิจกรรมการศึกษาคู่ใหญ่มีหลายแห่งคือ โรงเรียนผู้ใหญ่สายสามัญ, สายอาชีวศึกษา, หอสมุดประชาชน, ที่อ่านหนังสือพิมพ์ประจำหมู่บ้าน, กรมประชาสัมพันธ์, กองเยาวชนชนบท, กองพัฒนาพฤตินิสัย กรมราชทัณฑ์, กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, ศูนย์เพิ่มผลผลิตแห่งประเทศไทย, กรมวิสาหการเกษตร, สถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง, ฝ่ายการศึกษาของสงฆ์ แผนกสามัญ, มูลนิธิพิริยานุเคราะห์, องค์การส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ฯลฯ ซึ่งแต่ละหน่วยงานมีการประสานงานร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง แต่การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะหน่วยงานของกรมการศึกษานอกโรงเรียน ซึ่งรับผิดชอบเกี่ยวกับการศึกษาคู่ใหญ่สายสามัญ สายอาชีวศึกษา การศึกษาคู่ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ และหอสมุดประชาชน ที่อ่านหนังสือพิมพ์ประจำหมู่บ้าน ทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค และศึกษาเฉพาะการศึกษาคู่ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับที่ ๓ เท่านั้น

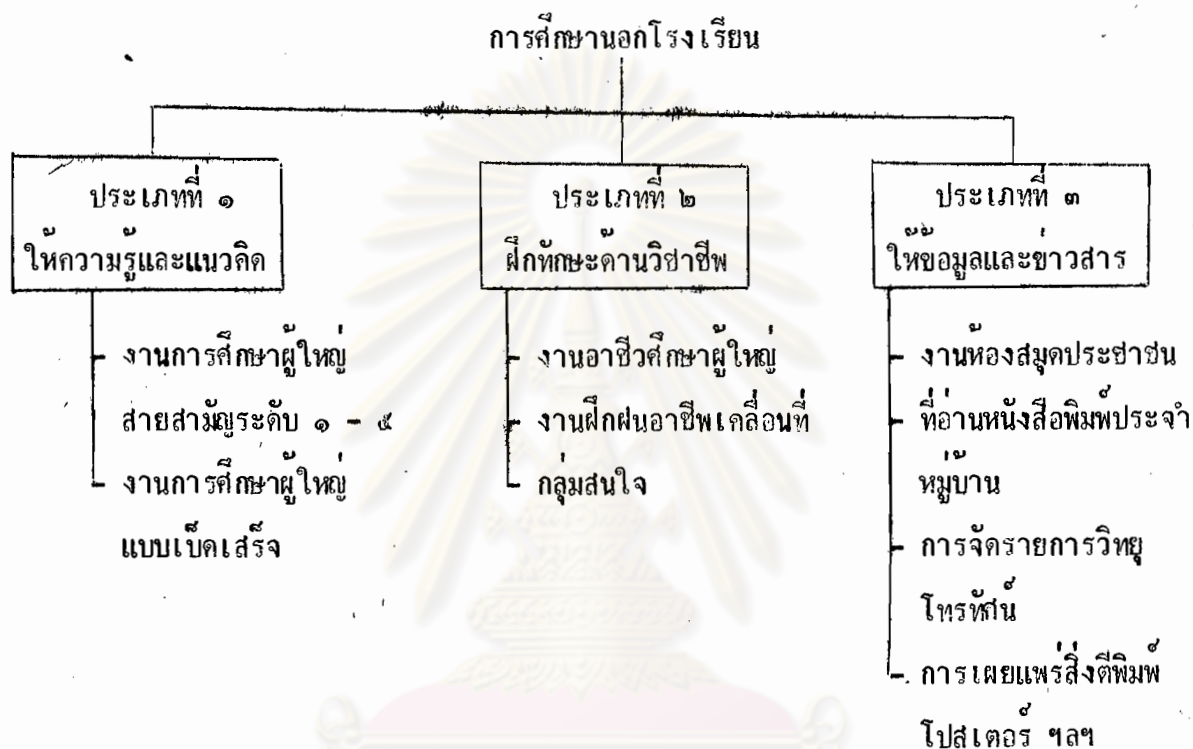
งานการศึกษาคู่ใหญ่ของกรมการศึกษานอกโรงเรียน

การจัดการศึกษาคู่ใหญ่ มุ่งที่จะส่งเสริมการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์และส่งเสริมความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้น กรมการศึกษานอกโรงเรียนได้ปรับปรุงขยายงานเกี่ยวกับการศึกษานอกโรงเรียนให้ตรงกับความต้องการของประชาชนมากยิ่งขึ้น โดยมีเป้าหมายดังต่อไปนี้คือ

๑. เสริมสร้างให้ประชาชนเป็นคนคิดเป็น
๒. ฝึกให้เกิดทักษะที่จำเป็นในการหาข้อมูลต่าง ๆ
๓. เสริมสร้างทักษะให้ประชาชนมีฝีมือที่จำเป็นต้องใช้ เพื่อการอยู่ดีกินดี
๔. จะต้องช่วยให้ประชาชนมีแหล่งข้อมูลสำหรับหาความรู้เพิ่มเติม และให้สามารถทราบข่าว

ตลอดจนความเคลื่อนไหวต่าง ๆ อย่างทันเหตุการณ์

ดังนั้น กรมการศึกษานอกโรงเรียนได้จัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน เพื่อสนองเป้าหมายดังกล่าวข้างต้นออกเป็น ๓ ประเภท ดังแผนภูมิข้างล่างนี้

จากประเภทของงานการศึกษานอกระบบโรงเรียนดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยสนใจศึกษาเฉพาะงานการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จที่ปรับปรุงมาจากหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ เพื่อที่จะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จกับนักเรียนในระบบโรงเรียน โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับที่ ๓ พุทธศักราช ๒๕๒๒ ดังต่อไปนี้

กรมการศึกษานอกโรงเรียน. "การสัมมนาหาแนวทางควบคุมมาตรฐานการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับที่ ๓ - ๕." เอกสารประกอบการสัมมนา ณ โรงแรมไทยไฮเต็ล ๒๕ มิถุนายน ๒๕๒๒ (เอกสารโรเนียว).

หลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับที่ ๓

หลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับที่ ๓ เป็นหลักสูตรต่อเนื่องจากหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จชั้นอ่านออกเขียนได้ การศึกษาระดับนี้มุ่งที่จะส่งเสริมผู้เรียนที่ไม่มีโอกาสศึกษาในระบบโรงเรียนภาคปกติให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และวัฒนธรรมอันจำเป็นต่อการประกอบอาชีพ การศึกษาหาความรู้และข่าวสาร ข้อมูลเพิ่มเติม และการแก้ปัญหาชีวิตประจำวัน เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตพลเมืองดีในสังคมประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข หลักสูตรนี้มีความยืดหยุ่นพอเพียงที่จะให้ผู้เรียนเลือกเรียนได้ตามความสามารถ ความถนัด ความสนใจ และความต้องการของตน ซึ่งมีหลักการสำคัญดังนี้ คือ

๑. เป็นการศึกษาที่จัดเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ที่ไม่ได้เรียนในระบบโรงเรียนภาคปกติได้ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมอันเป็นพื้นฐานสำหรับประกอบอาชีพที่หาอยู่แล้วให้ดีขึ้น
๒. เป็นการศึกษาที่มุ่งให้ผู้เรียนนำประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการแก้ปัญหาชีวิตประจำวัน และเป็นพื้นฐานสำหรับปรับปรุงการดำรงชีวิตของตนให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม สิ่งแวดล้อมและวิทยาการใหม่ ๆ
๓. เป็นการศึกษาที่มุ่งสร้างเอกภาพของชาติโดยส่วนรวมเป็นหลักใหญ่ แต่ให้สอดคล้องกับสภาพการแก้ปัญหา และความต้องการของท้องถิ่นได้
๔. เป็นการศึกษาซึ่งมุ่งอบรมให้ผู้เรียนมีระเบียบวินัย รู้จักสิทธิหน้าที่ของพลเมืองดีในระบบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

หลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับที่ ๓ นี้มีจุดมุ่งหมายที่จะให้ผู้เรียนรู้จักคิดรู้จักแก้ปัญหาโดยคำนึงถึงกระบวนการคิด ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบอย่างน้อย ๓ ประการ คือ ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับตนเอง ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสังคม สิ่งแวดล้อม และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพการ อันจะก่อให้เกิดผลแก่ผู้เรียนดังต่อไปนี้

๑. เห็นคุณค่าและดำรงไว้ซึ่ง ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และวัฒนธรรมอันดีงาม
๒. เป็นพลเมืองดี มีศีลธรรม มีระเบียบวินัย รู้จักสิทธิและหน้าที่ของพลเมืองดีในระบบประชาธิปไตย ตลอดจนความรับผิดชอบตนเอง ครอบครัวยุ และสังคม
๓. มีความรู้ความสามารถและทักษะเพียงพอแก่การประกอบอาชีพ การศึกษาเพิ่มเติม หรือ

การดำเนินชีวิต ทั้งนี้ให้คำนึงถึงการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง และการมีพื้นฐานความรู้เพียงพอที่จะแก้ปัญหา
ในชีวิตประจำวันได้

๔. เข้าใจปัญหาการเมือง เศรษฐกิจ สังคมของประเทศ รู้จักพิจารณาและตัดสินใจอย่าง
มีเหตุผล

๕. มีเจตคติที่ดีต่อสมาชิกทุกชนิด ฝึกให้ขยัน อดทน ประหยัด ตลอดจนรู้จักสงวนและบำรุง
รักษาสาธารณสมบัติ และทรัพยากรธรรมชาติให้เกิดประโยชน์ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

ลักษณะโดยทั่วไปของหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับที่ ๓ มีดังนี้

๑. จัดให้มีวิชาชีพเป็นวิชาเลือกแทนวิชาสามัญ เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ประโยชน์ในการ
ประกอบอาชีพ และปรับปรุงความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น

๒. แบ่งวิชาสามัญตามหลักสูตรสายสามัญออกเป็นหลักสูตรย่อย เพื่อให้ผู้เรียนเลือกเรียนได้
เฉพาะบางส่วนที่เหมาะสมกับความสนใจ สติปัญญา และความสามารถของตนโดยไม่จำเป็นต้องฝืนเรียน
ในสิ่งที่ตนไม่ถนัด

๓. รวมวิชาสังคมศึกษา สุขศึกษา ประชากรศึกษา และเรื่องอื่น ๆ ที่เป็นปัญหาชีวิตและ
สังคมที่สำคัญ ๆ เข้าด้วยกันเป็นวิชาเดียวเรียกว่าวิชา "สร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต" ทั้งนี้เพื่อความ
คล่องตัวในการจัดเนื้อหาวิชาและกิจกรรมการเรียน การสอน ซึ่งเน้นการให้ผู้เรียนร่วมกันใช้ความคิด
แก้ปัญหาานั้น ๆ

จากหลักการและลักษณะทั่วไปของการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับที่ ๓ จะเห็นได้ว่าเป็น
การปรับปรุงเนื้อหา โครงสร้างหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญระดับ ๓ ให้สอดคล้องกับสภาพและ
ปัญหาของสังคมไทยในปัจจุบัน เน้นให้ผู้เรียนได้ศึกษาในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเองและสังคมใกล้ตัว
เพื่อให้สามารถนำวิชาความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างจริงจัง โดยจัดโครงสร้างและหลักเกณฑ์
ของหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับที่ ๓ ดังต่อไปนี้

โครงสร้างของหลักสูตรระดับที่ ๓

หมวดวิชา	วิชาบังคับ	วิชาเลือก	หมายเหตุ
วิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต วิชาภาษาไทย	๑๒ (ส.๑, ส.๒, ส.๓ ส.๔) ๔ (ท.๒, ท.๑)	- ๔ (ท.๖, ท.๑๑)	เรียนรายวิชาใดก่อนก็ได้ การเลือกเรียนต้อง เป็นไปตามกำหนดใน โครงสร้างของวิชา ภาษาไทย
วิชาคณิตศาสตร์	-	๔ (ค.๑, ค.๒, ค.๓)	การเลือกเรียนต้อง เป็นไปตามกำหนดใน โครงสร้างของวิชา คณิตศาสตร์
วิชาภาษาอังกฤษ	-	๓๐ (อ.๑ ถึง อ.๑๐)	การเลือกเรียนต้อง เป็นไปตามกำหนดใน โครงสร้างของวิชา ภาษาอังกฤษ
วิชาชีพ	๓ (บังคับเลือก)	เลือกเรียนได้ไม่ เกิน ๖ หน่วยกิต โดยไม่ซ้ำกับวิชาที่ เรียนในวิชาบังคับ เลือกแล้ว	ยกเว้นสำหรับพระภิกษุ และสามเณรไม่ต้อง เรียนวิชาชีพทั้งวิชา บังคับและวิชาเลือก
รวม	๑๙	๑๑ (อย่างน้อย) ๓๐	สำหรับนักศึกษาที่เป็น พระภิกษุ สามเณร ให้ เรียนวิชาบังคับ ๑๖ หน่วยกิตวิชาเลือกสามัญ อย่างน้อย ๑๔ หน่วยกิต

หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับที่ ๓ มุ่งต่อไปในคือ

๑. การเรียนการสอน

(๑) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตลอดจนเนื้อหาในแต่ละบทเรียนควรให้ยึดหยุ่นตามเหตุการณ์ สภาพท้องถิ่น ความสนใจของผู้เรียน และให้มีความสัมพันธ์ระหว่างรายวิชามากที่สุดเท่าที่จะทำได้

(๒) ผู้สอนควรใช้วิธีสอนที่จะให้ผู้เรียนรู้ปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น ฝึกให้คิดเป็น แก้ปัญหาเป็น และรู้จักนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน โดยพิจารณาวิธีสอนที่เห็นว่าเหมาะสมกับจุดประสงค์ และลักษณะเนื้อหาวิชา เช่น การสอนแบบแก้ปัญหา ค้นคว้า อภิปราย ทำงานเป็นกลุ่ม ฯลฯ

(๓) ผู้สอนควรคำนึงถึงการที่จะให้ผู้เรียนมีโอกาสเรียนทั้งภาควิชาการและภาคปฏิบัติ ซึ่งมีผลส่งเสริมคุณลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล และให้ผู้เรียนอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

๒. เวลาเรียน

ในปีการศึกษาหนึ่ง ๆ ให้แบ่งภาคเรียนออกเป็น ๒ ภาค ภาคเรียนละ ๒๐ สัปดาห์ และโรงเรียนอาจเปิดภาคฤดูร้อนได้อีกตามที่เห็นสมควร โรงเรียนจะต้องเปิดสอนสัปดาห์ละไม่น้อยกว่า ๕ วัน ๆ ละ ๓ คาบ ๆ ละ ๕๐ นาที รวมอย่างน้อย ๑๕ คาบ นักศึกษาจะต้องมีเวลาเรียนไม่น้อยกว่า ๓ ภาคเรียน ไม่นับภาคฤดูร้อน จึงจะมีสิทธิขอรับประกาศนียบัตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับที่ ๓

ภาคเรียนที่ ๑

เปิดเรียน วันที่ ๒๐ พฤษภาคม

ปิดเรียน วันที่ ๑๖ ตุลาคม

ภาคเรียนที่ ๒

เปิดเรียน วันที่ ๑ พฤศจิกายน

ปิดเรียน วันที่ ๒๖ มีนาคม

ภาคฤดูร้อน

เปิดเรียน วันที่ ๑ เมษายน

ปิดเรียน วันที่ ๑ พฤษภาคม

สถานศึกษาที่จะกำหนดเวลาเรียนต่างจากที่กำหนดให้ ต้องได้รับการพิจารณาอนุญาตจาก กรมสามัญศึกษาเป็นราย ๆ ไป

๓. หน่วยกิต

สำหรับวิชาสามัญ การกำหนดหน่วยกิตของรายวิชาต่าง ๆ ให้ถือเกณฑ์ว่า วิชาที่มีค่า ๑ หน่วยกิต หมายถึงวิชาที่เรียน ๑ คาบต่อสัปดาห์ เป็นเวลา ๑ ภาคเรียน คาบเรียนละ ๕๐ นาที

๔. วิชาบังคับและวิชาเลือก

ผู้เรียนตามหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับที่ ๓ จะต้องเรียนวิชาบังคับที่กำหนดให้ไว้ในโครงสร้างหลักสูตรรวม ๑๙ หน่วยกิต และเรียนวิชาเลือกอย่างน้อย ๑๑ หน่วยกิต

๕. การประเมินผล

การประเมินผลการเรียนให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการวัดผล การเรียนตามหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับที่ ๓ พุทธศักราช ๒๕๒๒

๖. เกณฑ์การจบหลักสูตร

ผู้เรียนตามหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับที่ ๓ ต้องได้หน่วยกิตไม่น้อยกว่า ๓๐ หน่วยกิต ในจำนวนนี้ให้มีวิชาบังคับ ๑๙ หน่วยกิต วิชาเลือกไม่น้อยกว่า ๑๑ หน่วยกิต จึงจะถือว่าจบหลักสูตร

ผู้จบการศึกษาหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับที่ ๓ นี้ให้มีศักดิ์และสิทธิ์เช่นเดียวกับผู้ที่สอบไล่ได้ในระบบโรงเรียนหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ ของชั้นประถมศึกษา ๖ ทุกประการ

006835

นอกจากโครงสร้างและหลักเกณฑ์ของหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จนั้น และเพื่อประโยชน์ในการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับที่ ๓ และนักเรียนชั้นประถมศึกษา ๖ ผู้วิจัยขอเสนอรายละเอียดของเนื้อหาวิชาที่ใช้ในการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งสองกลุ่ม ดังนี้

เนื้อหาวิชาคณิตศาสตร์ วิชาภาษาไทย และวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
เบ็ดเสร็จระดับที่ ๓

วิชาคณิตศาสตร์

ค.๑ (๓ หน่วยกิต) สัปดาห์ละ ๓ คาบ รวม ๕๗ คาบ มีเนื้อหาดังนี้

๑. จำนวนและตัวเลข
๒. การบวก การลบ การคูณ และการหาร
๓. ระนาบ จุด เส้น มุม
๔. การจัดระยะ
๕. เศษส่วน
๖. ร้อยละ
๗. ทศนิยม
๘. รูปสี่เหลี่ยมต่าง ๆ และรูปวงกลม

ค.๒ (๓ หน่วยกิต) สัปดาห์ละ ๓ คาบ รวม ๕๗ คาบ มีเนื้อหาดังนี้

๑. สมการและการแก้สมการ
๒. ตัวประกอบของจำนวนนับ
๓. ความเท่ากันทุกประการ
๔. มุมและส่วนของเส้นตรง
๕. อัตราส่วน
๖. สัดส่วน
๗. ัญชีแยกประเภท
๘. เส้นขนาน
๙. รูปสี่เหลี่ยม และรูปสามเหลี่ยม
๑๐. การหาพื้นที่ต่าง ๆ
๑๑. แผนภูมิ

ค.๓ (๒ หน่วยกิต) สัปดาห์ละ ๒ คาบ รวม ๓๘ คาบ มีเนื้อหาดังนี้

๑. รูปสมมาตร
๒. รูปทรงและปริมาตร
๓. ทิศและแผนผัง, ทิศ
๔. คู่อันดับ

วิชาภาษาไทย

ท.๑ - ๒ (๒ หน่วยกิต) สัปดาห์ละ ๒ คาบ เนื้อหา มีดังนี้

๑. การฟัง

- คำสั่ง คำถาม คำแนะนำ อธิบาย
- สันทนา การบรรยาย ข่าว และบทความ
- ส่งเสริมประสบการณ์ในการเรียนภาษา เช่น บทประพันธ์ เพลง
- มารยาทในการฟัง
- ขอความเพื่อฝึกการฟัง และเก็บใจความ

๒. การพูด

- ถ้อยคำและข้อความที่ใช้พูดตามกาลเทศะและบุคคล
- ถ้อยคำและข้อความที่ฝึกพูดออกเสียงควบกล้ำ
- ถ้อยคำและข้อความที่ฝึกสันทนา แนะนำ การตอบคำถาม
- เรื่องจากประสบการณ์ นิทาน
- มารยาทในการพูด
- หลักทั่วไปในการพูดที่ประชุม
- การพูดจริงใจและเชิญชวน

๓. การอ่าน

- หนังสือที่กำหนดให้ และหนังสืออ่านประกอบ
- บทประพันธ์ที่เป็นคติเตือนใจ
- อ่านออกเสียงข้อความที่ใช้ฝึกออกเสียงตามอักขรวิธี และความนิยม
- การอ่านบทร้อยกรอง ทำนองเสนาะ

- การใช้พจนานุกรม
- ขอความที่ชวนใจ เพื่อฝึกความเร็วและจับใจความ

๔. การเขียน

- คำหรือขอความเพื่อฝึกเขียน
- ขอความที่แสดงชนิดของคำ และหน้าที่ของคำเมื่อเข้าประโยค
- ขอความที่เฐรูปประโยค ๒ ส่วน และรูปประโยค ๓ ส่วน
- ขอความที่แสดงความรู้สึก หรือความคิดเห็น
- เรื่องสั้นเกี่ยวกับประสบการณ์ และเรื่องอื่น ๆ ตามความสนใจ
- จดหมาย
- ขอความที่กำหนดให้คัดลายมือ
- ขอความที่ฝึกการเขียนวรรคตอน และการใช้เครื่องหมายกำกับขอความ
- เรียงความ
- คำคล้องจอง, จินตลักษณ์ของกลอนสุภาพ และกลอนดอกสร้อย
- ขอความที่เป็นประโยคบอกเล่า, ปฏิเสธ, คำถาม, คำถามปฏิเสธ ได้ถูกต้อง

ท.๖ (๒ หน่วยกิต) เป็นวิชาเลือก สัปดาห์ละ ๒ คาบ มีเนื้อหาดังนี้

๑. ประโยชน์ และความสำคัญของการอ่าน
๒. การตั้งจุดมุ่งหมายในการอ่าน
๓. วิธีอ่านหนังสือประเภทต่าง ๆ
๔. หนังสือที่กำหนดให้ (ส่วนใหญ่เป็นหนังสือที่นักเรียนชั้นประถมปีที่ ๖ เรียน)

วิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ประกอบด้วย ๔ หมวดวิชา คือ

๑. วิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ๑ (ส.๑) ได้แก่ หมวดวิชาสุขศึกษาและพลานามัย
๒. วิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ๒ (ส.๒) ได้แก่ หมวดวิชาหน้าที่ - ศีลธรรม
๓. วิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ๓ (ส.๓) ได้แก่ หมวดวิชาภูมิ - ประวัติศาสตร์
๔. วิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ๔ (ส.๔) ได้แก่ หมวดวิชาวิทยาศาสตร์

สำหรับวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตนี้ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามเฉพาะวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ๒ และ ๓ มาใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากร เพราะกลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นกลุ่มที่กำลังเรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ๒ และ ๓ อยู่ และเพื่อไม่ให้ผลของการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันเพราะวิชาที่เรียนด้วย ดังนั้นรายละเอียดของเนื้อหาวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต จะกล่าวเฉพาะเนื้อหาวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ๒ และ ๓ ดังนี้

วิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ๒ (ส.๒)

หน้าที่ - ศีลธรรม (๓ หน่วยกิต) สัปดาห์ละ ๓ คาบ มีเนื้อหาดังนี้

๑. สถาบันชาติ, สถาบันศาสนา และสถาบันพระมหากษัตริย์
๒. ความมั่นคงและความปลอดภัยของประเทศ
๓. สิทธิและหน้าที่ของประชาชนคนไทย
๔. การติดต่อกับบุคคล หรือหน่วยงานที่มีหน้าที่ช่วยเหลือประชาชน
๕. การปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข
๖. หลักธรรมที่ควรปฏิบัติ

วิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ๓ (ส.๓)

ภูมิ - ประวัติศาสตร์ (๓ หน่วยกิต) สัปดาห์ละ ๓ คาบ มีเนื้อหาดังนี้

๑. โลกและดวงจันทร์
๒. ปรากฏการณ์ธรรมชาติ
๓. ฤดูกาล และภูมิอากาศ
๔. ภูมิศาสตร์ประเทศไทย และต่างประเทศ
๕. ประวัติศาสตร์สมัยกรุงสุโขทัย ถึง กรุงรัตนโกสินทร์
๖. ประวัตินักคิดสำคัญในประวัติศาสตร์
๗. สถานที่และวัตถุสำคัญของชาติ

เนื้อหาวิชาคณิตศาสตร์ วิชาภาษาไทย และวิชาสังคมศึกษา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

วิชาคณิตศาสตร์ มีเนื้อหาดังนี้

๑. ตัวประกอบ, ตัวหารร่วมมาก, ตัวคูณร่วมน้อย
๒. เศษส่วน
๓. ทศนิยม
๔. มุม ๙๐° , ๑๘๐°
๕. ทัศนคติ
๖. พื้นทรงแปดเหลี่ยม เกล็ดสี่เหลี่ยม การสร้างรูปเหลี่ยมต่าง ๆ
๗. บัญญัติไตรยางศ์
๘. ร้อยละ
๙. กราฟ
๑๐. บัญชีร้านค้า

วิชาภาษาไทย มีเนื้อหาดังนี้

๑. การฟัง
 - ส่งเสริมประสบการณ์ในการเรียนภาษา เช่น บทประพันธ์ เพลง
 - ขอความเพื่อฝึกการฟัง และให้เก็บใจความ
 - มารยาทในการฟัง
๒. การพูด
 - ถ้อยคำและขอความที่ใช้พูดตามกาลเทศะ ฝึกสนทนา แนะนำ การตอบคำถาม
 - เรื่องจากประสบการณ์ นิทาน
 - มารยาทในการพูด
๓. การอ่าน
 - หนังสือที่กำหนดให้ และหนังสืออ่านประกอบ
 - การอ่านบทร้อยกรอง ทำนองเสนาะ
 - ขอความที่ใช้อ่านในใจ เพื่อฝึกความรวดเร็วและจับใจความ

๔. การเขียน

- การใช้หลักภาษาไทย
- เรื่องสั้นเกี่ยวกับประสบการณ์ และเรื่องอื่น ๆ ตามความสนใจ
- จดหมาย - เรียงความ
- ข้อความที่กำหนดให้คัดลายมือ

วิชาสังคมศึกษา

หน้าที่ - พลเมือง มีเนื้อหาดังนี้

๑. เอกลักษณ์ของชาติที่ควรทราบ
 ๒. การปกครองระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข
 ๓. บทบาทของเยาวชนในระบอบประชาธิปไตย
 ๔. สิทธิและหน้าที่ของคนไทย
 ๕. ความมั่นคงของประเทศ
 ๖. พระพุทธประวัติโดยย่อ
 ๗. วิถีปฏิบัติที่พุทธมามกะพึงกระทำ
 ๘. ธรรมจรรยา
 ๙. ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรม
 ๑๐. พระพุทธศาสนสุภาษิต
- ภูมิศาสตร์ - ประวัติศาสตร์ มีเนื้อหาดังนี้
๑. โลกและดวงจันทร์
 ๒. ปราบกฏการฉธรรมชาติ
 ๓. ภูมิศาสตร์ประเทศไทย และประเทศที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับประเทศไทย
 ๔. การตั้งกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี ถึงสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช
 ๕. ความสัมพันธ์กับประเทศยุโรป และประเทศในเอเชีย
 ๖. สถานที่และวัตถุสำคัญของชาติ และวัดต่าง ๆ
 ๗. ประวัติบุคคลสำคัญ

การเปรียบเทียบเนื้อหาวิชาคณิตศาสตร์ วิชาภาษาไทย และวิชาสังคมศึกษา ในหลักสูตรของกรมการศึกษานอกโรงเรียน และของกระทรวงศึกษาธิการ ระหว่างหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ ระดับที่ ๓ กับหลักสูตรชั้นประถมปีที่ ๖

หลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับที่ ๓	หลักสูตรชั้นประถมปีที่ ๖
<p><u>จุดประสงค์</u> <u>วิชาคณิตศาสตร์</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - เพื่อฝึกทักษะให้เป็นคนคิดเป็น รู้จักนำความรู้ไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน <p><u>วิชาภาษาไทย</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - เพื่อให้เห็นความสำคัญของภาษาไทย ต้องดำรงรักษาไว้และต้องส่งเสริม - สามารถใช้ภาษาไทยในการแสวงหาความรู้และผลิตผลิต อันเป็นประโยชน์แก่ตนเองและส่วนรวม - ให้ความรู้และความเข้าใจและเจตคติที่ถูกต้องต่อการเรียนภาษาและวรรณคดีในแง่ที่เป็นวัฒนธรรมประจำชาติ ในแง่ที่สร้างเสริมความงดงามในชีวิต <p><u>วิชาสังคมศึกษา</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - เพื่อให้ความรู้ความเข้าใจในความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม - เพื่อให้เข้าใจและทราบซึ่งในความเป็นมาของมรดกของชาติในคานาสีลปวรรณกรรม 	<p><u>จุดประสงค์</u> <u>วิชาคณิตศาสตร์</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - เพื่อฝึกทักษะให้เด็กคิดเป็น รู้จักนำความรู้ไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน <p><u>วิชาภาษาไทย</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - เพื่อให้เห็นความสำคัญของภาษาไทยต้องดำรงรักษาไว้และต้องส่งเสริม - สามารถใช้ภาษาไทยในการแสวงหาความรู้และผลิตผลิต อันเป็นประโยชน์แก่ตนเองและส่วนรวม - ให้ความรู้ความเข้าใจและเจตคติที่ถูกต้องต่อการเรียนภาษาและวรรณคดีในแง่ที่เป็นวัฒนธรรมประจำชาติ ในแง่ที่สร้างเสริมความงดงามในชีวิต <p><u>วิชาสังคมศึกษา</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - เพื่อให้ความรู้ความเข้าใจในความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม - เพื่อให้เข้าใจและทราบซึ่งในความเป็นมาของมรดกของชาติ ในคานาสีลปวรรณกรรม

หลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบ
เบ็ดเสร็จระดับที่ ๓

หลักสูตรชั้นประถมศึกษา ๖

- เพื่อให้ทราบซึ่งและภูมิใจในวีรกรรมของ
บรรพบุรุษ
- เพื่อให้รู้จักต้นตอต่อปัญหาอาชีพ เศรษฐกิจ
สังคม การเมือง การปกครอง ศิลธรรม และ
วัฒนธรรม
- เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลัก
ศีลธรรมและวัฒนธรรม
- เพื่อให้รำงและเทอดทูนสถาบัน ชาติ
ศาสนา พระมหากษัตริย์
- ค่านิยม
 - ยึดหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ
พ.ศ. ๒๕๒๑ ดังนั้นรายละเอียดของเนื้อหาในวิชา
คณิตศาสตร์และวิชาภาษาไทยจึงต่างกัน ส่วนวิชา
สังคมศึกษาเหมือนกัน
 - ด้านการเรียนการสอน
 - ครูผู้สอนต้องผ่านการอบรมจากเจ้าหน้าที่
ของกรมการศึกษาเอกชนโรงเรียน
 - มีทั้งวิชาเลือกและวิชาบังคับและเน้นวิชา
ชีพรวย การเรียนจะเรียนวิชาใดก่อนก็ได้ การ
เลือกเรียนต้องเป็นไปตามกำหนดในโครงสร้างวิชา
ชั้น ๆ
 - วิชาคณิตศาสตร์ เป็นวิชาเลือก
 - วิชาภาษาไทย มีทั้งวิชาเลือกและวิชาบังคับ

- เพื่อให้ทราบซึ่งและภูมิใจในวีรกรรมของ
บรรพบุรุษ
- เพื่อให้รู้จักต้นตอต่อปัญหาอาชีพ เศรษฐกิจ
สังคม การเมือง การปกครอง ศิลธรรมและ
วัฒนธรรม
- เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลัก
ศีลธรรมและวัฒนธรรม
- เพื่อให้รำงและเทอดทูนสถาบัน ชาติ
ศาสนา พระมหากษัตริย์
- ค่านิยม
 - ยึดหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ
พ.ศ. ๒๕๐๓
 - ด้านการเรียนการสอน
 - ครูผู้สอนมีวุฒิทางครู
 - ไม่มีวิชาบังคับ วิชาเลือก เรียนตามหลักสูตร
แต่ละวิชา ไม่มีเป็นกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์
ชีวิต เป็นการเรียนแบบสะสม

หลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบ เบ็ดเสร็จระดับที่ ๓	หลักสูตรชั้นประถมศึกษา ปีที่ ๖
<p>วิชาสังคมศึกษา อยู่ในกลุ่มวิชาสร้างเสริม ประสบการณ์ชีวิต เป็นวิชาบังคับ</p> <p>- <u>ด้านเวลาเรียน</u></p> <p>- ใช้เวลา ๑๒ ปี เรียนสัปดาห์ละ ๓-๔ คาบ</p> <p>- ระยะเวลาของรายวิชา</p> <p>คณิตศาสตร์ ๖ คาบ/สัปดาห์</p> <p>ภาษาไทย ๖ คาบ/สัปดาห์</p> <p>สังคมศึกษา ๖ คาบ/สัปดาห์</p> <p>- <u>ด้านคุณสมบัติผู้เรียน</u></p> <p>- จบชั้นประถมศึกษา ๔ และพ้นเกณฑ์ภาคบังคับ</p> <p>- <u>ด้านการประเมินผล</u></p> <p>- คิดเป็นหน่วยกิต ต้องได้หน่วยกิตอย่างน้อย ๓๐ หน่วยกิต เป็นวิชาบังคับ ๑๙ หน่วยกิต วิชา เลือกไม่น้อยกว่า ๑๑ หน่วยกิต ถ้าสอบไม่ผ่านใน วิชาใด มีการซ่อมในวิชานั้น ๆ</p> <p>- กำหนดอัตราส่วนของคะแนนระหว่างภาค เรียนและปลายภาคเรียนเป็นรายวิชา ดังนี้</p> <p>วิชาทักษะ ๕๐ : ๕๐</p> <p>วิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ๖๐ : ๓๐</p>	<p>- <u>ด้านเวลาเรียน</u></p> <p>- ใช้เวลา ๒ ปี เรียนสัปดาห์ละ ๖ คาบ</p> <p>- ระยะเวลาของรายวิชา</p> <p>คณิตศาสตร์ ๕ คาบ/สัปดาห์</p> <p>ภาษาไทย ๕ คาบ/สัปดาห์</p> <p>สังคมศึกษา ๔ คาบ/สัปดาห์</p> <p>- <u>ด้านคุณสมบัติผู้เรียน</u></p> <p>- เรียนแบบต่อเนื่องตั้งแต่ ชั้นประถมศึกษา ๕ - ๖ และอยู่ในเกณฑ์ภาคบังคับ</p> <p>- <u>ด้านการประเมินผล</u></p> <p>- คิดเป็นเปอร์เซ็นต์ เกณฑ์ ๕๐ % ขึ้นไป จึงสอบผ่าน ถ้าได้ไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ถือว่า ตก ต้องเรียนซ้ำชั้น</p> <p>- กำหนดอัตราส่วนของคะแนนระหว่างภาค เรียนและปลายภาคเรียน ไม่เป็นรายวิชา คิดเป็น ๕๐ : ๖๐</p>

จะเห็นว่าหลักสูตรของทั้งสองกลุ่มยึดหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการของชั้นประถมศึกษา
ปีที่ ๖ เป็นหลัก ซึ่งเท่ากับว่าการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับที่ ๓ เป็นการเรียนลด
หรือเป็นการกวัดวิชาเพื่อสอบเทียบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ แต่มีข้อแม้สำหรับผู้ใหญ่พ้นเกณฑ์ภาคบังคับ
แล้วเท่านั้น และหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับที่ ๓ มีความยืดหยุ่นและอำนวยความสะดวก

สะดวกในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้สอนและผู้เรียนโดยเฉพาะผู้เรียนสามารถเลือกเรียนได้ตามความสนใจ นอกจากนี้ นักศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จห่างจากโรงเรียนหลายปี มีงานทำ มีภาระมาก ทำให้ผู้วิจัยมีเหตุผลเชื่อว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มในแต่ละวิชาต่างกัน

งานวิจัยทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จหรือความล้มเหลวทางการเรียนของนักเรียน โดยตัวบ่งชี้ถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจได้มาจากกระบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบ (nontesting procedures) เช่นการสังเกต หรือการตรวจการบ้าน ซึ่งต้องอาศัยกรรมวิธีที่ซับซ้อน และช่วงเวลาในการประเมินอันยาวนาน หรืออีกวิธีหนึ่งอาจวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป (published achievement tests) นักจิตวิทยาจึงถือเป็นหน้าที่สำคัญที่จะค้นหาความรู้ที่จะตอบปัญหาเหล่านี้ และพร้อมที่จะนำผลที่ได้ไปช่วยเหลือนปรับปรุงหรือป้องกันปัญหาที่ผลต่อการเรียนรู้ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนสามารถมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงสุด การศึกษาค้นหาในระยะแรก ๆ นักวิจัยทางการศึกษามักศึกษาถึงอิทธิพลที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งเนื่องมาจากองค์ประกอบทางสติปัญญา เช่น ความถนัดทางด้านภาษา ความสามารถทางการคำนวณ ความสามารถทางสมองทั่ว ๆ ไป และอื่น ๆ แต่จากการวิจัยหลาย ๆ ครั้งพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าอยู่ช่วง .๕๐ - .๗๕ โดยหือตราส่วนความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประมาณ ๑ ใน ๓ ยังไม่สามารถอธิบายได้แน่ชัด การวิจัยครั้งหลัง ๆ จึงมุ่งศึกษาองค์ประกอบอื่น ๆ นอกเหนือจากสติปัญญา^๑ จากการศึกษาของ อเล็กซานเดอร์ และ ซิมมอนส์ (Alexander and Simmons)^๒ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นหน้าที่ขององค์ประกอบลักษณะส่วนบุคคลและภูมิหลังทางเศรษฐกิจและสังคม องค์ประกอบ

^๑ S.B. Khan, "Affective Correlates of Academic Achievement," Journal of Educational Psychology 60 (April, 1969): 216 - 221.

^๒ L. Alexander and J. Simmons, The Determinants of School Achievement in Developing Countries : The Educational Production Function, World Bank Staff Working Paper No.201 (march, 1975), pp. 3 - 4.

เกี่ยวกับโรงเรียน องค์ประกอบเกี่ยวกับกลุ่มเพื่อน องค์ประกอบของอิทธิพลภายนอกอื่น ๆ องค์ประกอบที่ติดตัวมาแต่กำเนิด และยังมีความคลาดเคลื่อนอื่น ๆ อีกที่ไม่สามารถอธิบายได้ ซึ่งสนับสนุนคำกล่าวของ ทราเวอร์ส (Travers)^๑ ที่ว่า การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแม้ว่าจะใช้แบบสอบที่สร้างอย่างดีเพียงใดก็ตามวัด จะปรากฏว่าค่าสหสัมพันธ์สูงสุดจะไม่เกิน .๗ ซึ่งหมายความว่าในการทำนายนี้ตัวแปรตามสถิติโดยนัยจะทำนายได้ถูกต้องร้อยละ ๕๐ ที่เหลือวัดด้วยตัวแปรอื่นที่ไม่ใช่สถิติโดยนัยซึ่งมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย ได้แก่ การปรับตัว สภาพแวดล้อมทางบ้าน ความมุ่งหวัง ความสนใจ ทัศนคติที่มีต่อสถาบัน วิชาที่เรียนและครูผู้สอน

จากผลการวิจัยนี้ ผู้วิจัยขอสรุปองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สามารถแบ่งเป็น ๒ องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับระดับเชาวน์ปัญญา และองค์ประกอบที่มีได้เกี่ยวข้องกับระดับเชาวน์ปัญญา และผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาองค์ประกอบทั้งสององค์ประกอบในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ

งานวิจัยทางดานระดับเชาวน์ปัญญา

การวัดความสามารถของบุคคลนั้น สเปียร์แมน^๒ เสนอว่า ควรวัดองค์ประกอบทั่วไป ถ้าองค์ประกอบตัวนี้เกี่ยวข้องกับความสามารถทั้งหมด ก็ควรเป็นรากฐานในการทำนายการปฏิบัติการของแต่ละคนจากสถานการณ์หนึ่งไปสู่อีกสถานการณ์หนึ่ง เขาจึงเสนอว่า แบบสอบที่จะใช้วัดองค์ประกอบทั่วไปควร เป็นแบบสอบเกี่ยวกับความสัมพันธ์ตามนามธรรม ตัวอย่างของแบบสอบที่สร้างขึ้นวัดองค์ประกอบทั่วไปคือ แบบสอบ โพรเกรสซีฟ เมทริซิส ของ ราเวน (Raven's Progressive Matrices)

เพื่อวัดความสามารถทั่วไปทางสมองของมนุษย์ ผู้วิจัยจึงนำแบบสอบ แอดวานซ์ โพรเกรสซีฟ เมทริซิส มาใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ด้วยเหตุผลที่ว่า แบบสอบนี้สามารถวัดองค์ประกอบทั่วไปทางสมองได้ดังกล่าวนีมาข้างตน

^๑Robert M.W. Travers, Educational Measurement (New York : The Mac Millan Company, 1958), p. 396.

^๒แอน อนาสตาซี, การตรวจสอบเชิงจิตวิทยา, แปลโดย ประชุมสุข อาชีวอำรุง และคนอื่น ๆ (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๙), หน้า ๓๑๙ - ๓๒๐.

ลักษณะของแบบสอบ แอดวานซ์ โพรเกรสซีฟ เมทริซิส ๑๙๖๒ (Advanced Progressive Matrices) เป็นแบบสอบที่ได้พัฒนาปรับปรุงมาจากแบบสอบ โพรเกรสซีฟ เมทริซิส (๑๙๕๑) โดย เจ ซี ราเวน (J.C. Raven)^๑ ซึ่งเป็นชาวอังกฤษ แบบสอบนี้มีค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยงอยู่ระหว่าง .๗๖ ถึง .๘๑ แบบสอบนี้ประกอบด้วยชุดย่อย ๒ ชุด ชุดแรกมี ๑๒ ข้อ ใช้สำหรับการทดสอบฝึกรวบรวม เพื่อให้อุณหภูมิของการวิเคราะห์ กลั่นกรองและสร้างความคิดรวบยอดต่าง ๆ ก่อนทำชุดที่ ๒ ซึ่งมี ๓๖ ข้อ แบบสอบนี้อาจใช้ทดสอบโดยไม่จำกัดเวลา เพื่อวัดความสามารถของสติปัญญา หรืออาจใช้ทดสอบโดยกำหนดเวลาตอบ เพื่อวัดประสิทธิภาพทางสมองของผู้ตอบงานวิจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับระดับเชาวน์ปัญญา

ปัจจุบันได้มีการนำแบบสอบวัดเชาวน์ปัญญาไปใช้ตามโรงเรียนต่าง ๆ โดยอาจจะใช้ในการจัดชั้นเรียน การสอบคัดเลือก หรือการแนะแนว ทั้งนี้เพราะบุคคลส่วนใหญ่ยังมีความเชื่อว่า เชาวน์ปัญญา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในเรื่องนี้ผู้ทำการศึกษากันมากทั้งนักวิจัยหรือบุคคลที่ต้องตัดสินใจเกี่ยวกับอนาคตทางการศึกษาของนักเรียนแต่ละคน โดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับสติปัญญา ซึ่ง วี.อี. บินสัน (V.E. Binson)^๒ ได้ทำการศึกษากับนักเรียนเกรด ๖ พบว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าตั้งแต่ .๓๐ ถึง .๑๕ และในทำนองเดียวกัน ดับบลิว.เอ. แบริดลีย์ (W.A. Bradley)^๓ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างเชาวน์ปัญญากับคะแนนที่นักเรียนได้รับจากครูในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายมีค่าตั้งแต่ .๓๓ ถึง .๖๔ นอกจากนี้จากผลการวิจัยที่ใช้แบบวัดเชาวน์ปัญญาเป็นตัวทำนายความสำเร็จทางการเรียนของ ไทเลอร์ (Tyler)^๔ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสองมีค่าตั้งแต่ .๕๐ ถึง .๖๐ ส่วน บอลเลอร์ และซาลส์

^๑ J.C. Raven, Advanced Progressive Matrices Set I and Set II : Plan and Use of The Scale, (London : It K. Lewis & Co, 1965), p. 8.

^๒ Karl C. Garrison, Psychology of Adolescence, 5 th ed. (New Jersey Prentice - Hall, 1956), pp. 93 - 94.

^๓ Garrison, Ibid.

^๔ Filmore H. Sanford, Psychology : A Scientific Study of Man, 2 nd. ed. (California : Wadsworth Publishing Company, 1965), p. 195.

(Baller and Charles) ได้รายงานว่ามีประสิทธิภาพในการทำนายความสำเร็จหรือความล้มเหลวทางการศึกษาจากคะแนนไอคิว (I.Q.) มีค่าประมาณ .๕๐ ถึง .๕๐ และผลจากการวิจัยหาประสิทธิภาพในการทำนาย (efficiency of predicting) ผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการด้วยคะแนนเชาวน์ปัญญาและความวิตกกังวล โดยการหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างเชาวน์ปัญญา ความวิตกกังวล กับผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการที่ เคลเลอร์ และ โรว์ลีย์ (Keller and Rowley)^๒ ทำการวิจัยกับนักเรียนชั้น ๗, ๘ และ ๙ (Grade 7, 8, 9) ที่ นอกซ์วิลล์ พบว่า ค่า r^2 อยู่ในช่วง .๖๓ ถึง .๘๑ สำหรับชั้น ๗ และ ๘ สำหรับนักเรียนชั้น ๙ พบว่าค่า r^2 อยู่ในช่วง .๕๘ ถึง .๘๖ โดยที่ทุกค่ามีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ เมื่อเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณนี้กับค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างเชาวน์ปัญญากับผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการพบว่า ค่า R^2 เพิ่มขึ้นจาก r^2 น้อยมาก คือ อยู่ในช่วง .๐๐ ถึง .๐๔

จากผลการศึกษาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยพอสรุปได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างเชาวน์ปัญญา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีขนาดปานกลาง และคะแนนเชาวน์ปัญญาเพียงตัวเดียวก็สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

งานวิจัยทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับองค์ประกอบที่ไม่เกี่ยวข้องกับเชาวน์ปัญญา

ได้มีนักการศึกษาหลายท่านที่ทำการศึกษาค้นคว้าที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเชาวน์ปัญญาหรือความถนัด ซึ่งได้แก่ ทัศนคติต่อครู ความสนใจในการเรียน นิสัยทางการเรียน แรงจูงใจในการเรียน สิ่งแวดล้อม และองค์ประกอบอื่น ๆ กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังเช่น คาน (Khan)^๓ ได้ทำการศึกษาค้นคว้าดังกล่าวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับนักเรียนชั้น ๘ จำนวน ๑,๐๓๘ คน ปรากฏว่า

^๑ Warron R. Baller, and Don C. Charles, The Psychology of Growth and Development. 2 nd. ed. (New York : Holt, Rinehart and Winston, 1968), p. 243.

^๒ E. Duwayne Keller and Vinton M. Rowley, "The Relations Among Anxiety, Intelligence, and Scholastic Achievement in Junior High School Children," The Journal of Educational Research 58 (December, 1964) : 167 - 169.

^๓ Khan, Ibid.

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณมีค่าอยู่ระหว่าง .๕๘๘ ถึง .๕๙๓ สำหรับนักเรียนชาย และ .๖๒๕ ถึง .๖๘๘ สำหรับนักเรียนหญิง ซึ่งทุกค่ามีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ และเมื่อนำองค์ประกอบทั้งหมดที่เขาศึกษา ร่วมกับควมถนัดของนักเรียนไปทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า สำหรับนักเรียนชายได้ค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) อยู่ระหว่าง .๕๘๒๘ ถึง .๘๑๐๐ แต่เมื่อใช้ความถนัดเพียงตัวเดียวทำนายค่า R^2 อยู่ระหว่าง .๕๖๕๐ ถึง .๗๘๒๑ ส่วนนักเรียนหญิงเมื่อใช้องค์ประกอบทั้งหมดทำนายร่วมกับความถนัด ค่า R^2 อยู่ระหว่าง .๖๔๐๐ ถึง .๗๘๓๒ และเมื่อใช้ความถนัดเพียงตัวเดียวทำนายค่า อยู่ระหว่าง .๖๒๗๒ ถึง .๗๕๖๘ จะเห็นว่าค่า R^2 เมื่อใช้องค์ประกอบทั้งหมดที่เขาศึกษา ร่วมกับควมถนัดมีค่าเพิ่มขึ้นจากการทำนายด้วยควมถนัดเพียงตัวเดียวทั้งในนักเรียนชายและหญิง และค่า R^2 ที่เพิ่มขึ้นนี้ทดสอบแล้วพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิจัยนี้จึงชี้ให้เห็นว่า การใช้ตัวแปรที่มิใช่ความถนัดสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ นอกจากนี้ แมดดอกซ์ (Maddox) ^๑ ได้ศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถของบุคคลและการทำงานอย่างหนักเท่านั้น ยังขึ้นอยู่กับวิธีเรียนที่มีประสิทธิภาพด้วย เพราะมักปรากฏเสมอว่า นิสิตที่มีปัญญาสูงหลายคนสอบตก หรือทำคะแนนสอบได้น้อยกว่าผู้ที่มีสติปัญญาความถนัดทางการเรียนปานกลางหรือต่ำ ซึ่งความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละคนขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางสติปัญญา ความสามารถ ประมาณร้อยละ ๕๐ ถึง ๖๐ ประสิทธิภาพและนิสัยในการเรียนที่ตีประมาณร้อยละ ๓๐ ถึง ๕๐ และขึ้นอยู่กับโอกาสและสิ่งแวดล้อมประมาณร้อยละ ๑๐ ถึง ๑๕

สำหรับการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับองค์ประกอบที่ไม่เกี่ยวข้องกับเขาวรรณปัญญาในประเทศไทย นำทรัพย์ จันทรหอม ^๒ ได้ให้ความคิดเห็นว่า ถ้านักเรียนรู้สึกพอใจกับอารมณ์ในการกระทำหรือพฤติกรรมของครูที่แสดงต่อตนเองหรือเพื่อนฝูง การกระทำของครูนั้นจะช่วยเสริมสร้างพฤติกรรมพึงประสงค์ให้กับนักเรียน ส่งเสริมความสนใจต่อการเรียน ตลอดจนปลูก

^๑ Harry Maddox, How to Study (London : Cox & Wym an Ltd ., 1963), p. 9.

^๒ นำทรัพย์ จันทรหอม, "ควมมุ่งหมายของนักเรียนต่อครูในเรื่องการลงโทษและการให้รางวัล," (ปริศญาธิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, ๒๕๐๕). หน้า ๒.

ฝั่งทัศนคติที่ดีได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ โคนแกน และ เลวิน (Cogan and Levin)^๑ พบว่า ถ้าครูและนักเรียนมีความสัมพันธ์กันดีมากเท่าใดนักเรียนก็สามารถพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ให้ถึงขีดสูงสุดได้มากขนาดไหน และลักษณะความสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนจะมีอิทธิพลต่อความสนใจในวิชาที่เรียน ความศรัทธาในตัวครูของนักเรียนจะช่วยให้เด็กนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน ผลการศึกษาวิจัยของ นำทรัพย์^๒ ปรากฏว่าได้รับการสนับสนุนเพิ่มขึ้นโดย นภาพร เมษรักษาวณิช^๓ ได้หาความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยและทัศนคติทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ในกรุงเทพมหานคร พบว่า นิสัยทางการเรียนและทัศนคติทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วยขนาด .๖๑๔ และ ๕๐๐ ตามลำดับ และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำมีความแตกต่างในด้านนิสัยและทัศนคติทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

จากผลการวิจัยที่กล่าวมาจะพบว่าส่วนใหญ่แล้วนิสัยและทัศนคติทางการเรียนเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้เพราะนิสัยและทัศนคติที่ดีต่อการเรียนก่อให้เกิดความตั้งใจอยากรู้อยากเห็นในวิชาที่ครูสอน เอาใจใส่ในการเรียนอย่างแท้จริง นอกจากนั้นยังทำให้เด็กนักเรียนเกิดความพอใจรู้สึกว่าการเรียนเป็นของสนุก น่าคนควา เตรียมพร้อมที่จะแก้ไขอุปสรรคต่าง ๆ ให้ผ่านไปด้วยดีเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้

นอกจากนี้ ศาสตราจารย์ พรีสคอต (Prescott)^๓ ผู้อำนวยการสถาบันค้นคว้าเรื่องเด็กแห่งมหาวิทยาลัยแมริแลนด์ ได้ทำการศึกษาเรื่องเด็กติดต่อกันมาเป็นเวลา ๓๐ ปี โดยใช้ความรู้ทางชีววิทยา สังคมวิทยา จิตวิทยา และการแพทย์ ประกอบการวิจัย ได้สรุปว่าองค์ประกอบที่มีอิทธิพล

^๑ Morris L. Cogan and Harry Levin, "Studies of Teacher Behavior," Journal of Experimental Education 26 (January 1957) : 135-139.

^๒ นภาพร เมษรักษาวณิช, "ความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ทัศนคติในการเรียน กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน." (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๕).

^๓ Denial. A. Prescott, A Report of Conference on Child Study : Educational Bulletin, (Faculty of Education, Chulalongkorn University, 1961).

ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน คือ

๑. องค์ประกอบทางความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนวัยเดียวกัน (Peer Group Factors) ได้แก่ ความสัมพันธ์ของนักเรียนกับเพื่อนในวัยเดียวกันทั้งที่บ้านและทางโรงเรียน ซึ่งสอดคล้องกับข้อสรุปของ ฮาวิทเฮิสท์ (Havighurst) ^๑ ที่ว่า เด็กที่เก่งส่วนใหญ่จะมาจากสิ่งแวดล้อมที่บ้านและทางโรงเรียนที่เราให้เด็กเรียนและสนุกสันทนาการเรียน

๒. องค์ประกอบทางการพัฒนาตนเอง (Self-Development Factors) ได้แก่ สติปัญญา ความสนใจ ทัศนคติของนักเรียนต่อการเรียน

๓. องค์ประกอบทางการปรับตัว (Self-Adjustment Factors) ได้แก่ ใญ่หา การปรับตัว การแสดงออกทางอารมณ์ เป็นต้น

งานวิจัยการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษานอกระบบโรงเรียนกับในระบบโรงเรียน

ได้มีการศึกษาระดับความรู้ของผู้สำเร็จการศึกษาจากโครงการแก้ไขการไม่รู้หนังสือแบบเบ็ดเสร็จ และการศึกษาผู้ใหญ่ระดับ ๒, ๓ และเปรียบเทียบกับระดับการเรียนรู้นักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาในระดับใดซึ่ง สมทรง อัสวกุล^๒ ได้ใช้ตัวอย่างประชากรในจังหวัดขอนแก่น ผลการวิจัยปรากฏว่าระดับการรู้หนังสือของผู้สำเร็จการศึกษาจากโครงการแก้ไขการไม่รู้หนังสือแบบเบ็ดเสร็จมีขอบเขตของคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่านักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษา แต่สูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และถ้าพิจารณาแยกเป็นรายวิชา ปรากฏว่า ผู้สำเร็จการศึกษาจากโครงการมีความรู้ภาษาไทยใกล้เคียงกับนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ แต่สูงกว่านักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ แต่ความรู้วิชาคณิตศาสตร์ต่ำกว่านักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ และใกล้เคียงกับนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

^๑ Robert J. Havighurst, "Conditions Productive of Superior Children," Studies in Adolescence (New York : The MacMillan Company, 1963), p. 506.

^๒ สมทรง อัสวกุล, ระดับการรู้หนังสือของผู้สำเร็จการศึกษาจากโครงการแก้ไขการไม่รู้หนังสือแบบเบ็ดเสร็จ. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๗).

ส่วน มยุรี ศรีวิชัย^๑ ใช้ตัวอย่างประชากรในกรุงเทพมหานคร ผลปรากฏว่า ชอบเขตของระดับการเรี ยนรู้หนังสือของผู้จบการศึกษามัธยมศึกษาผู้ใหญ่ระดับ ๒ ต่ำกว่าการรู้หนังสือของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ แต่สูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ แต่ถาแยกเป็นรายวิชา ปรากฏว่า ผู้จบการศึกษามัธยมศึกษาผู้ใหญ่ระดับ ๒ มีความรู้วิชาภาษาไทยต่ำกว่านักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ แต่ความรู้วิชาคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔

และ เชาวนี วิลยะเพ็ชร^๒ ได้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาผู้ใหญ่ระดับ ๓ กับ ผู้สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา ๒๕๑๘ ปรากฏผลดังนี้

๑. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาผู้ใหญ่ระดับ ๓ ต่ำกว่าผู้สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ และมีแนวโน้มต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน

๒. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของผู้สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาผู้ใหญ่ระดับ ๓ ต่ำกว่าผู้สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ และมีแนวโน้มต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน

๓. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของผู้สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาผู้ใหญ่ระดับ ๓ ต่ำกว่าผู้สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ และมีแนวโน้มต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน

๔. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาผู้ใหญ่ระดับ ๓ ในแต่ละโรงเรียนไม่แตกต่างกัน

๕. องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยเฉพาะความถนัดทางการเรียน และสภาพแวดล้อมในห้องเรียน ปรากฏว่า

^๑มยุรี ศรีวิชัย, ระดับการรู้หนังสือของผู้จบการศึกษามัธยมศึกษาผู้ใหญ่ระดับ ๒ (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๗).

^๒เชาวนี วิลยะเพ็ชร, เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาผู้ใหญ่ระดับ ๓ กับผู้สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา ๒๕๑๘. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิตสาขาศึกษามัธยมศึกษาและการศึกษาต่อเนื่อง ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๑๘).

- ความถนัดทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษาผู้ใหญ่ระดับ ๓ ต่ำกว่าผู้สำเร็จชั้น
ประถมศึกษาปีที่ ๗
- สภาพแวดล้อมในห้องเรียนของผู้สำเร็จการศึกษาผู้ใหญ่ระดับ ๓ มีแนวโน้มสูงกว่า
ผู้สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ แต่ไม่แตกต่างกันโดยทางสถิติ
- ความถนัดทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษาผู้ใหญ่ระดับ ๓ ในแต่ละโรงเรียน
แตกต่างกัน
- สภาพแวดล้อมในห้องเรียนของผู้สำเร็จการศึกษาผู้ใหญ่ระดับ ๓ แตกต่างกัน

จากผลการวิจัยเหล่านี้ จะเห็นได้ว่ามีองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็น
จำนวนมาก และการวิจัยที่เคยกระทำกันมายังไม่สามารถให้ผลสรุปที่แน่นอนได้ นอกจากนี้การวิจัย
เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับ ๓ กับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ ๖ ยังไม่มีผู้ใดวิจัยมาก่อน ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้
วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาถึงอิทธิพลขององค์ประกอบด้านเข้าวนปัญญา และทัศนคติต่อสภาพแวดล้อม
ภายในห้องเรียน ที่อาจมีผลต่อการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ด
เสร็จระดับ ๓ กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย